

sení byla stížena zmatečností, nebo že by byla v zřejmém rozporu se spisy, stěžovatel ani netvrdí a vady v tomto směru nelze při přezkoumání spisu shledati. Přichází tedy jen v úvahu, lze-li usnesení druhé stolice vytýkati »zřejmou protizákonnost«. Ani této vady tu není. Zřejmá protizákonnost znamená, že otázka, o kterou jde, je v zákoně řešena určitě a přesně, takže nemůže vzejíti pochybnost o úmyslu zákonodárce a že přes to bylo vydáno rozhodnutí odporující předpisům zákona. Takového případu tu není. Co lze považovati za »závažné důvody« pro povolení lhůty na rozmyšlenou k dědické přihlášce, po případě pro její prodloužení, sluší posouditi svědomitou úvahou veškerých okolností. Rekursní soud nevyvrátil sice podrobně jednotlivých důvodů stěžovatele proti povolení lhůty až do konce roku 1920, vyslovil však, že by pozůstalá vdova mohla utrpěti majetkovou újmu, kdyby se musila ihned ze zákona k pozůstalosti přihlásiti; rozhodl tím, že zájmům stěžovatelek nepřiznává takové převahy před opačným zájmem vdovy, že by bylo ospravedlněno zamítnouti návrh vdovy na prodloužení lhůty až do konce roku 1920. Tento názor sdílí i nejvyšší soud. Důvodům stížnosti, »že je velmi nepravděpodobno, že by testament mohl býti ještě nalezen, že jednostranný ohled na manželku obmezuje právo sourozenců, že vdova, i kdyby se přihlásila k dědictví ze zákona, mohla by, nalezne-li se ještě testament, přihlášku svou vždy ještě opřítí i o testament« nelze přiznati rozhodného významu, kdyžtž bylo již v úmrtním zápisu poukázáno na to, že dle sdělení dlouholetého úředníka zůstavitelova existuje skutečně testament, povolávající vdovu za univerzální dědičku, a nelze přehlížeti, že by vdově pro případ zamítnutí její žádosti mohla po případě vzejíti citelná, nenahraditelná škoda, a to tím spíše, že stěžovatelky samy uvádí v dovolací stížnosti, že jsou ve špatných hmotných poměrech.

Čís. 746.

Ustanovení § 970 obč. zák. jest použití i tehdy, platil-li poškozený z hotelového pokoje činži měsíčně.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv I 394/20.)

Žalobkyně najala si v hotelu žalovaného pokoj na delší dobu a platila z něho činži měsíčně. Za pobytu jejího ztratily se jí v hotelu věci, žalovala proto majitele hotelu, by jí škodu nahradil. Žalobě bylo soudy všech tří stolic vyhověno, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání obmezuje se pouze na námitku, ve sporu již vznesenou, že v tomto případě nelze užiti ustanovení § 970 obč. zák., poněvadž prý žalobkyně bydlela v hotelu žalovaného jako obyčejná nájemnice a nikoli jako cizinka. Avšak pro tento svůj názor mohl žalovaný uvést jen tu okolnost, že žalobkyně, najavši pokoj, prohlásila, že jej najímá na delší dobu. Při svém výsledku jako strana udal pak žalovaný, že byla činže z něho placena měsíčně a že to byl pokoj na měsíc pronajímáný (Monatszimmer). Avšak tyto okolnosti nestačí k tomu, aby vyloučily použití usta-

novení § 970 obč. zák. Nehledě k tomu, že žalobkyně jako strana slyšená udala, že jí byl účet za pokoj předkládán týdně, mohla by výše uvedená námitka žalovaného přijíti v úvahu jen tehdy, kdyby bylo prokázáno, že pokoj, v němž krádež byla spáchána, nepatřil k hotelové živnosti žalovaného a že jej žalovaný pronajímal nikoli jako majitel hotelu ve vykonávání této své živnosti svým hotelovým hostům, nýbrž jen jako majitel domu stálým nájemníkům. Žalovaný za sporu nic takového netvrdil ani nedokázal. Nelze proto v poměru obou stran spatřovati pouhý poměr nájemní ve smyslu § 1090 a násl. obč. zák., byť i žalobkyně v hotelu žalovaného delší dobu byla bydlela, nýbrž dlužno pokládati žalobkyni ať již platila pokoj týdně nebo měsíčně za hosta a žalovaného za hostinského cizince přechovávajícího a bylo proto správně použito v tomto případě § 970 obč. zák. K tvrzení, teprve v dovolacím spise obsaženému, že žalovaný nepřijal žalobkyni ve výkonu své živnosti hostinské, nelze již z nedostatku předpokladů § 504 odstavec druhý c. ř. s. přihlížeti.

Čís. 747.

Při vyměření výživného pro nemanželské dítě jest hleděti ku věnu manželky nemanželského otce potud, že se mu jím ulehčuje náklad na manželské společenství.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv I 493/20.)

Ve sporu o vyměření výživného nemanželskému dítěti stanovil prvé soud v první věci otcův vyživovací příspěvek penízem 100 K, jež shledal přiměřeným vzhledem ku živnosti otcově. O dovolací soud zvýšil příspěvek na měsíčních 200 K. Důvod y: Právně žalobkyně jako nemanželské dcery žalovaného jest podle §§ 166 a 167 obč. zák., že od svých rodičů, v první řadě pak od otce může žádati výživu, výchovu a zaplacení majetku jich přiměřené. Soud odvolací bera zřetel jednak k nynějším všeobecným poměrům drahotným a k tomu, že tendence všech nejdůležitějších životních potřeb jeví stále ještě sklon vzestupný, uváživ dále majetkové a výdělkové poměry žalovaného, podle zjištění prvního soudu dobře situovaného to živnostníka, jehož živnost poskytuje mu podle zkušenosti poměrně značný výdělek, o němž lze předpokládati, že ještě stoupne, až mu návrat normálních poměrů umožní rozvinouti plně výdělečnou činnost živnostensko-obchodní, přihlížeje dále k věnu jeho manželky, jakož i k tomu, že jest bezdětný, a že nevyšlo na jevo, že by kromě o manželku pečovati musil také ještě o výživu jiných osob a maje na druhé straně na zřeteli náklad spojený s výživou a výchovou žalobkyně, zejména vysoké nynější ceny oněch živin, jichž dítě v útlém svém věku nejvíce potřebuje (mléko, krupice, cukr atd.), ceny prádla, šatstva, obuvi a pod. nyní do blízké budoucnosti a hledě na výši výloh ošetřovacích a ku všem dalším okolnostem pro určení výživného rozhodným dospěl k úsudku, že výše jich tak, jak první soudem byly ustanoveny, neodpovídá ani potřebám žalobkyně ani majetku žalovaného, nýbrž jest nízkou, zákonu a stavu věci nevyhovující.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání — mimo jiné z těchto